

Het was zijn gevoel voor verantwoordelijkheid, dat hem Cornelder tot het laatst toe trouw deed blijven. Hij heeft in de latere jaren wel gespeeld met de gedachte om zich uit zijn zaken terug te trekken en een politieke functie te aanvaarden. Dat hij deze stap toen nooit heeft durven doen, hangt niet samen met de achteruitgang in materiële zin, die dit voor hem zou hebben betekend – hij onderschatte dit eerder te veel – maar vloeide voort uit het besef, dat hij zijn bedrijf niet, althans nog niet, in de steek kon laten.

Ook als scheepvaartman kenmerkte hij zich door een gedegen kennis van zaken en een grote activiteit. Herhaaldelijk was hij op reis om de relaties van Cornelder te verstevigen of uit te breiden. Veel voldoening heeft het hem gegeven, dat hij er in geslaagd is een lijn op Israël te openen, een voldoening, die niet door louter zakelijke overwegingen werd ingegeven, maar waarbij ook zijn sympathie voor dit bedreigde land in opbouw met zijn energieke bevolking een rol heeft gespeeld.

Zijn maatschappelijke positie liet Hein Willemse de mogelijkheid zich op de meest uiteenlopende terreinen te bewegen. Het heeft geen zin daarvan een beeld te geven door een volledige opsomming van de verschillende functies, die hij heeft vervuld. Hoe hij dat heeft gedaan wordt wel duidelijk als men zich realiseert, dat men na zijn heengaan vrijwel overal het gevoel heeft gehad, dat er een leegte was ontstaan, die moeilijk te vullen zou zijn.

Binnen zijn ruime belangstellingssfeer heeft de politiek een heel grote plaats ingenomen. Als voorzitter van de federatie Rotterdam van de Partij van de Arbeid – de grootste in den lande – heeft hij na de oorlog een leidende rol gespeeld in het partijleven, terwijl hij ook van het partijbestuur deel heeft uitgemaakt. Verder heeft hij sedert 1953 deel uitgemaakt van de gemeenteraad. Tegen het eind van 1955 trad hij op als voorzitter van zijn fractie, in welke hoedanigheid hij snel groot gezag verkreeg en het vertrouwen en de sympathie van de overige fracties wist te verwerven.

Ook in de overgangperiode na de bevrijding had hij al een rol in het gemeentebestuur vervuld. Eerst als lid van de Raad van Advies en daarna als lid van de tijdelijke gemeenteraad. Dit was een gevolg van zijn houding in de bezettingstijd. Hij behoorde niet tot de mensen, die zich zo goed mogelijk trachten te schikken, maar zag het als zijn taak de geest van weerstand levend te houden, ook wanneer dat risico's met zich bracht. Ik herinner mij nog